

EEN VERZWEGEN LEVEN

Copyright © 2015
Auteur: Remco Hoefste

Omslagfoto: Tommaso Lizzul
Vormgeving: Brave New Books

Roman
ISBN: 9789402136999

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde
gegevensbestanden of op welke andere wijze ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
auteur/uitgever.

Een verzwegen leven

Remco Hoefste

Het is kwart voor zeven in de morgen.
Max is al een tijdje bezig in de badkamer.
'Doe je voorzichtig vandaag, het schijnt slecht weer te worden,' schreeuw ik hem toe vanuit bed.
Hij komt uit de badkamer gelopen en doet zijn horloge om.
Vluchtig geeft hij me een kus.
'Ja, schat, ik zal voorzichtig zijn!'
Ik draai me weer om en trek het dekbed wat omhoog.
'Tot vanavond, lieverd.'
Zachtjes mompel ik nog wat, maar val al snel weer in slaap.

1

Terwijl ik, zoals elke dag, mijn rol als huisvrouw uitoefen en druk bezig ben met het sorteren van het wasgoed, gaat de voordeurbel.

Harry, onze drie jaar oude Labrador komt uit de achtertuin gehold en vliegt al blaffend de hal in.

Bezoek op dit tijdstip, alsof ik nog niet genoeg te doen heb.

Met de vuile voetbalshirtjes van Stijn nog in mijn hand, loop ik naar de voordeur.

Door het melkglas heen zie ik twee figuren met een pet staan.

Als ik de deur open doe, stuift Harry langs me heen en verdwijnt in de voortuin.

Op dat moment dringt het tot me door dat er twee politieagenten op mijn stoep staan en weet ik dat het mis is.

Mijn hart begint hevig te kloppen en ik word duizelig.

Als de oudste man zijn pet afneemt, zie ik nog dat zijn mond beweegt, maar wat hij precies zegt ontgaat me.

Flarden van zinnen vang ik nog op, woorden als Max, uw man, autoweg en ambulance, suizen door mijn hoofd.

Dan wordt het donker voor mijn ogen en voel ik alleen nog de koude tegels van de vloer.

Als ik bijkom zit Thea naast me op de bank.

Goeie ouwe Thea, hoe komt zij hier nu weer?

Ze zal wel voor haar raam hebben staan koekeloeren toen de politiewagen de straat in kwam rijden.

En natuurlijk zit ze weer met een sigaret in haar hand.

Dat is op zich niet zo erg, maar een asbak gebruikt ze haast nooit, de as valt er vanzelf wel vanaf, zegt ze altijd.

De brandgaten van haar vorige bezoeken zitten nog in mijn bank.

Ze probeert er zeker een leuk motiefje in te branden.

Tot mijn verbazing zijn de twee politiemannen ook nog aanwezig.

Een van de mannen heeft Max zijn favoriete koffiebeker in z'n handen en neemt een grote slok.

Dan merkt hij dat ik weer bij kennis ben.

Hij zet de beker, zonder te kijken, op de eettafel.

Dat gaat nog net goed, want zijn collega kan nog maar net voorkomen dat 'ie omvalt en mijn vloerbedekking besmeurt.

Terwijl ik overeind kom, schiet de man me te hulp en vraagt of ik een glaasje water wil.

Beetje bij beetje komt alles weer naar boven, deze mannen stonden niet voor niets voor mijn deur.

Zij waren degenen die slecht nieuws kwamen brengen.

En ze zijn hier echt voor mij.

Komen ze mij even vertellen dat we nooit meer met z'n drieën naar de camping in Bakkum zullen gaan tijdens de schoolvakantie.

Nooit meer gezellig een ontbijtje op bed met Vaderdag.

Een paar weken geleden hebben we met z'n drietjes nog zoveel lol gehad op de Trekkersdagen in Hoenderloo.

Stijn met z'n Ajax shirtje aan, op de schouders van Max, omdat hij het bijna niet kon zien.

Een heerlijke dag was dat, zonverbrand kwamen we weer thuis.

Maar dat is nu voorgoed voorbij dus.

Nee, daar denken deze agentjes hoogstwaarschijnlijk niet aan, als ze dit soort mededelingen komen doen.

Zij gaan vanavond weer gewoon naar moeder de vrouw die de stampot rauwe andijvie alweer op tafel heeft staan als ze binnenkomen.

En ik... ik krijg waarschijnlijk vanavond geen hap door mijn keel terwijl zij zich te goed doen aan de chocolademousse als toetje.

Maar okay, dat is ook weer niet eerlijk, zij kunnen er niets aan doen.

Voor hen gaat het leven gewoon verder.

Dat van mij stopt echter hier.

22 september is de dag dat mijn geliefde man Max, op weg naar huis is verongelukt.

2

De politieagent in de keuken is aan het bellen, hij kijkt er bedrukt bij.
Als hij het gesprek beëindigt wenkt hij zijn collega.
Thea zit nog roerloos naast me op de bank, wat doet ze hier eigenlijk nog?
Aan haar heb ik op deze manier ook niks.
Een troostend woord zou wonderen doen, maar ze zit hier naast me alsof het *haar* man is die zich doodgereden heeft.
Ik kijk naar de agenten.
Een van hen komt naar me toegelopen.
Nog meer slecht nieuws?
'Mevrouw van Gaalen, we willen u vragen of u mee wilt komen om uw man te identificeren.'
Thea slaat van schrik haar hand voor haar mond, de muts.
Ze is ook echt niets gewend, dit soort dingen horen er gewoon bij, dat zou ze moeten weten, in Goede Tijden, Slechte Tijden gebeurt dit toch ook wel eens?
Ik denk na of ik het wel wil ...en kan.
Trouwens, ik moet Stijn nog van school halen.
'Het andere slachtoffer is ondertussen geïdentificeerd als zijnde mevrouw Friens,' vervolgt de man.
Ik veer nu helemaal op.
'Mevrouw Friens?' stamel ik. 'Wie is mevrouw Friens?'
De politieagent werpt een verbaasde blik op zijn collega.
'U kent geen mevrouw Friens, ze zaten samen in de auto, toen deze verongelukte.'
'Nee, ik ken haar niet,' zeg ik haast verontschuldigend, terwijl ik me nu besef dat het tijd wordt om Thea weg te

sturen voordat ze nog meer te horen krijgt wat ze eigenlijk niet hoeft te weten.

Want voor je het weet staat ze bij de kruidenier op de hoek weer uren te roddelen met Sjaan van de Snackcorner.

Zet die twee bij elkaar en je weet alles over de Bloemenbuurt.

Thea is het prototype “nieuwsgierige buurvrouw”.

Zo weet ik ondertussen al van haar dat mijn andere buurvrouw vreemd is gegaan met de ketelmonteur van Euro Energie.

Tot twee keer toe was er in ons blok een stroomstoring en tot twee keer toe hebben ze ongegeneerd in de slaapkamer liggen sexen met de gordijnen wagenwijd open.

Uitgerekend Thea was degene die op dat moment net op haar balkonnetje stond en getrakteerd werd op een alleraardigst toneelstukje.

Eigenlijk is Thea niet iemand die je naast of tegenover je hebt willen wonen, ze doet zich anders voor dan ze is.

Ze is een erg uitgesproken type, kleedt zich altijd alsof ze tijdens het verlaten van haar slaapkamer over de verkleedkist van haar jongste dochter is gestruikeld.

D'r haar heeft al verscheidene kleuren gehad.

Ik mag haar eigenlijk niet echt een buurvrouw noemen want ze woont tegenover mij, in een vrijstaand huis, zegt ze zelf.

Vrijstaand ja, omdat de rest erom heen al gesloopt is.

Er is enkel nog een braakliggend terrein dat ze zichzelf toe-eigent, met overal tuinkabouters en grote terracotta potten met allerlei kruidenplantjes.

Alsof Thea aanvoelt dat dit haar niet aangaat, staat ze op en loopt de keuken in.

Lijdzaam pak ik mijn tas en loop achter de agenten aan, mee naar de voordeur.

Ik vraag aan Thea of ze Stijn wil ophalen van school en naar mijn moeder wil brengen.

Ze knikt, en terwijl ik haar uitdrukkelijk vraag nog niets tegen mijn moeder te zeggen, stapt ze de voordeur uit.

Daarna pak ik mijn jas en zie ik in een flits een foto van ons op het schoenenkastje staan.

Naast de foto ligt mijn sleutelbos en terwijl ik die pak denk ik terug aan die mooie, warme dag in augustus, nog geen maand geleden.

Nu is alles voorbij.

Als ik in mijn auto stap, zie ik de buurvrouw halfnaakt in de slaapkamer staan, zal er een stroomstoring zijn?

3

Samen met een vrouwelijke mortuariumbediende kom ik de speciale kamer van het mortuarium uitgelopen.

De schok was groot, het was inderdaad Max.

Hij was koud en grijs, zijn handen voelden niet meer als voorheen.

Gisteravond nog voelde ik zijn warme lichaam tegen me aan, zijn hart slaan.

Het bewijs dat iemand leeft, de warmte van een lichaam voelen.

Nu leek het wel een ander persoon, koud en kil.

Maar het was echt Max!

Mijn Max.

Dood.

Zo dood als dood kan zijn.

Ik heb me groot gehouden, ben niet in elkaar gezakt toen ik hem zag, ik was onverwacht heel sterk.

Veel vragen vliegen door mijn hoofd.

Van een politieagente heb ik te horen gekregen dat het ongeluk op de provinciale weg bij Den Helder is gebeurd.

Wat moest hij in godsnaam in Den Helder?

Wij hebben daar totaal geen binding mee, hebben zelfs geen familie of vrienden daar wonen.

De politieagente overhandigt me een plastic zakje met de persoonlijke bezittingen van Max erin.

Zijn paspoort, zijn horloge, portemonnee en een sleutelbos met daaraan wel een paar hele vreemde sleutels.

Er klopt iets niet.